

Eglute

1975 KOVAS

EGLUTĖ

1975 KOVAS

25 25 25

TURINYS

- 3 VELYKOS, D. Lipčiūtė
- 4 NEPAPRASTAS SUSIRINKIMAS, D. Lipčiūtė
- 13 MĖNULIS, A. Radžius
- 14 KELIAS Į PAVASARĮ, K. Skalbė
- 23 NUKRITUSI ŽVAIGŽDĖ, A. Radžius
- 24 KOVAS LIETUVOJE, I. Adamonytė
- 25 ŠUNIUKAS MURZA CIRKE, D. Dobias
- 31 MŪSŲ KŪRYBA

PIEŠINIAI

- A. Korsakaitė-Sutkuvienė — viršelis ir 14-20, 22
- A. Trinkūnas — viršelio vinjetė
- A. Sruoginienė — 4, 5, 7-10, 32
- R. Kupcikevičiūtė — 25-27, 29, 30

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" tilpusių rašinių bei piešinių, kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintėlis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Redakciją sudaro: ses. Ona Mikailaitė, Elena Juknevičienė, Danguolė Sadūnaitė. Administruoja ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

EGLUTĖ — "The Little Fir" is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription — \$7.00; single copy — \$0.75. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

VELYKOS

Danutė Lipčiūtė

Velykos! Velykos!
Velykos kalnuose,
Velykos balutėj. . .
Lašeliai dar dreba
Iš sapno pabudę
Ir kuždas su vėju,
Ir klausia: kas bus,
Kad rytas toks šventas,
Toks giedras dangus!

NEPAPRASTAS SUSIRINKIMAS

Danutė Lipčiūtė

Didžioje girioje neramu. Ir ne dėl to, kad smarkus ankstyvo pavasario vėjas lanksto medžius ir krūmus. Ne dėl to, kad lietus pila ir pila lyg iš kibiro. Ne, ne dėl to.

Girioje neramu dėl to, kad Šarka Patarška jau tris dienas uždususi skraido. Skraido skersai ir išilgai girios, kviesdama į susirinkimą.

— Ei, paukščiai ir žvėrys! — šaukia Šarka Patarška. — Ei, atsibuskite, ausis išsikrapštykite! Ei, praverkit akis ir klausykit! — taip šaukia ir šaukia Šarka Patarška.

— Turiu jums naujieną, — dar rėkė Šarka nuo aukščiausio medžio. — Velykė ir Zuikis, visų zuikių zuikis, kviečia į nepaprastą susirinkimą. Dalyvauti turite visi. Ar girdite? Visi. Yra pavojus, kad šiomet nebus Velykų!

Per tris kiauras dienas aidėjo giria nuo ryto ligi vakaro. "Ei, paukščiai ir žvėrys!" — skambėjo visur. Net medžiai mintinai išmoko šarkos žodžius. Ir varlės juos kartodamos kvarkė balose. Iš pernai užsilikusios raudonos spanguolės lingavo savo apskritais veidukais ir rūgščiai galvojo:

— Nebus Velykų? Negirdėta, neregėta! Gal nei Kalėdų nebus, nei Kūčių? Spanguolių kisieliaus niekas nebevirs. Kam mums tada augti ir sirpti?...

Kad nebus Velykų, susirūpino visi. Išsigando. Todėl paskirtą dieną, iš visų šonų, kampų, urvų ir olų skubėjo žvėreliai į nepaprastą susirinkimą.

Susirinkimas vyko prie didžiojo Kadugio. Niekas Kadugio metų neatmena, kaip niekas nežino Velykės ir Zuikio, visų zuikių zuikio, amžiaus. Tie trys — Velykė, visų zuikių Zuikis ir Kadugys nesikeitė, neseno. Ir niekas neklausė kodėl. Kam klausti? Kad jie trys viską žino, tegu žino — taip galvojo žvėreliai ir paukščiai.

Zuikis, visų zuikių zuikis tvarkė girios zuikučius. Į mokslus leido. Vienus siuntė į specialias mokyklas, kad išmokyti kaip pagaminti tokius dažus, kurie neblunka, nepersisunkia per kiaušinio kevalą, nesugadina gero kiaušinio. Kitus leido į institutą, kad išmokyti braižyti lietuviškus raštus velykaičius puošti.

O Velykė, toji nedidutė, apskritutė moteriškaitė, nors buvo kilusi iš žmonių giminės, bet mokėjo paukščių ir žvėrių kalbas. Paukščiai ir žvėreliai visi ją pažinojo, buvo prie jos pripratę, ją mėgo. Ir žmonių tarpe Velykė maišėsi, mokydama ir palaikydama velykinius papročius. Reti namai, kurie Velykės nežinojo.

Didysis ir senasis Kadugys iš girios niekur nėjo. Bet visa giria jam lenkėsi. Jis daug žinojo, mažai kalbėjo. Nuo neatmenamų laikų vidury girios stovėjo ir stebėjo gyvenimą. Todėl — pati geriausia vieta nepaprastam susirinkimui — po senojo Kadugio šakomis.

Ketvirtą dieną po Šarkos Patarškos pranešimo, vos švintant, prasidėjo susirinkimas. Šakos linko nuo paukščių. Žemė knibždėjo nuo žvėrelių. Visi grūdosi arčiau Kadugio, kad viską matytų, viską girdėtų. Tik Katinas Smaguris, Lapė Smailižė ir Šarka Patarška atsitūpė toliau nuo minios.

— Sveiki susirinkę, — pradėjo Zuikis, visų zuikių zuikis. — Turiu jums liūdną žinią. Dar niekada neturėjome tokių begėdiškų atsitikimų, kaip šiemet. Velykos artėja. Jos visai čia pat. O kur velykaičiai? Velykaičių nėra!

Ir Zuikis taip susijaudino, kad turėjo pertraukti kalbą ir ašarą nubraukti. Susijaudino ir žvėreliai bei paukšteliai.

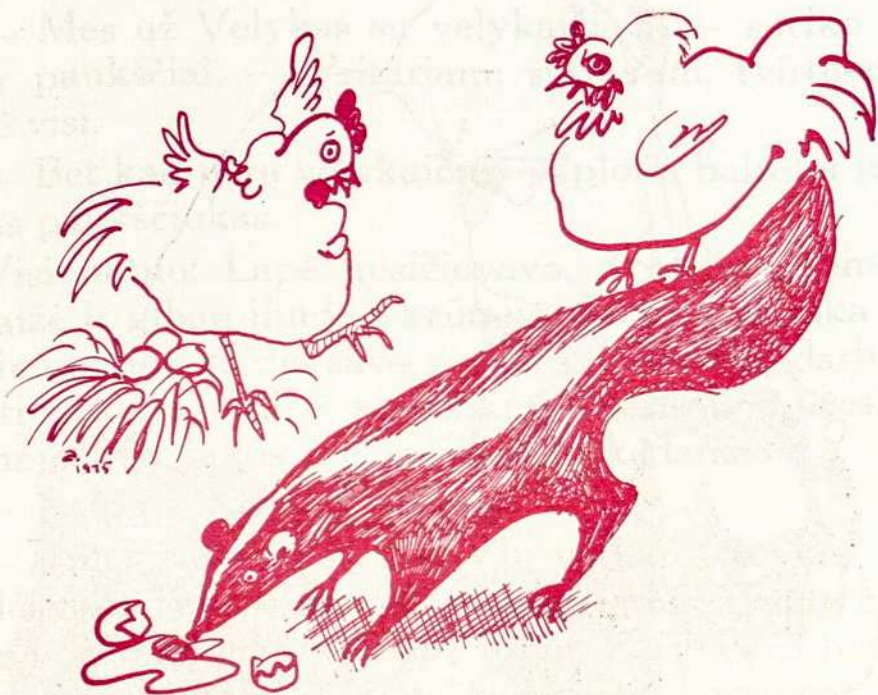
— O velykaičių nėra, — tęsė Zuikis, visų zuikių zuikis, — nes jie išvogti, sudaužyti!

— Išvogti! Sudaužyti! — nusigando paukšteliai bei žvėreliai.

— Taigi, — toliau kalbėjo nusiminęs Zuikis. — Kal-
tininkus žinome. Šeškų ir šarkų giminės plėšikai įsisuko
į pamiškės kupstynę, kur buvo sunešami velykaičiai. Tie
nenaudėliai išgėrė arba sudaužė jau išmargintus arba
marginimui paruoštus kiaušinius. Ir dar ne viskas! Blogų
darbų sąrašo dar nepabaigiau!

Visi žvėreliai bei paukšteliai giliai atsiduso. Tai nelaimės! Tai nenaudėliai plėšikai!

— Negana to, kad kiaušinius sunaikino. Radome suplėšytas ir kelias dėslingas vištas. Kas mums sudės naujų kiaušinių?

— Lapės darbas, — negarsiai amtelėjo šuo.

— Ir tai ne galas! — toliau kalbėjo Zuikis, visų zuikių zuikis. — Ką tik dailaus dažymo mokslus baigęs Zui-kutis Margintojas vos negavo galo, kai Katinas Smaguris jį puolė ir smarkiai apdraskė ausis ir žandus. Kitas zui-kutis, baigęs velykaičių skutinėjimo institutą, guli ligo-ninėje su sulaužytais šonkauliais ir išsukta dešine prieša-kine koja. Nukentėjo besigrumdamas su šešku.

— Teismas nusikaltėliams! Bausmė nenaudėliams! —
pyko girios žvėreliai ir paukščiai.

— Tylos, palaukite, — iškėlė rankas Velykė. — Teis-
mas bus. Nusikaltėlių darbai surašyti į juodąją knygą.
Bet dabar turime nuspręsti ką daryti, kad žmonių vaikai
nepajustų, kad Velykų gali nebūti. Kokios gi Velykos
be velykaičių?

— Jokios, jokios! — skambėjo žvėrelių ir paukštelių
pritarimas.

— Štai baisi gėda mums, miško gyventojams, — vėl ėmė kalbėti Zuikis, visų zuikių zuikis. — Juk mūsų tėvai ir tėvų tėvai ir jų tėvų tėvai yra nutarę, kad Velykoms velykaičius pristatom mes, miško gyventojai. Kas už Velykas su velykaičiais?

— Mes už Velykas su velykaičiais! — suriko žvėreliai ir paukščiai. — Pritariam, sutinkam, tvirtinam! — šaukė visi.

— Bet kad nėra velykaičių, — plonu balseliu įsiterpė mažas paukščiukas.

Visi nutilo. Lapė nusižiovavo, o Katinas Smaguris apsilaižė ir giliau įlindo į krūmus. Šarka Patarška jaudinosi ir raudonavo dėl savo giminės begėdiškų darbų. Bet ji pati nekalta, tad iš susirinkimo nesišalino, nesislėpė. Šokinėjo nuo šakos ant šakos čiauškėdama:

— Kaip gi! Kaip gi! Kaip gi!

— Taigi, velykaičių nėra. Jų vaikams šiomet atnešti negalėsime. Teks sulaužyti savo pažadus. Gailimės, kad yra ir miško gyventojų tarpe tokių, kurie verti bausmės. Tą bausmę jie gaus. Tačiau, kad vaikai nenukentėtų, turiau pasiūlymą. Jį įvykdyti prašysime Velykės pagalbos.

— Kuo galiu jums padėti? — malonių balsu paklausė Velykė.

— Reikia, kad žmonių vaikai patys šiomet velykaičius margintų. Ir jų mamytės, tėveliai, močiutės, seneliai, dėdės ir dėdienės padėti gali. . .

— Balso, čia prašo balso, — pasigirdo iš žvėrelių minios.

— Prašau kalbėti, — tarė Zuikis.

— Karr-karr, aš vištelė paprasta, nemokyta. Nedaug ką žinau, todėl klausiu. Ar ir žmonių vaikai į mokyklas eina. Ar mokosi piešti? Ar turi dažų? Ar pažįsta raštus? Ar žino apie Velykas ir apie velykaičius? Karr-karr, k-k-k-, — užsikosėjo višta. Ji gyvenime dar niekad neklausė

ties daug klausimų iš karto. Kvapo pritrūko. Gerklę suskaudėjo.

— Vištele Kanapėta, žmonių vaikai daug ką moka ir daug ką žino. Tik mes jiems turime kaip nors pranešti, kad šiemet velykaičiais rūpintųsi iš anksto, kad mūsų nelauktų.

Buvo daug kalbų ir pasiūlymų, kaip vaikams tą žinią pranešti. Pagaliau nutarta Velykės prašyti parašyti laišką. Tą laišką išdalins lietuvių vaikams, jų mokytojams ir tėvams. O laiškas bus toks:

Mieli vaikučiai lietuviukai,

Daug nelaimių šiemet ištiko Velykų zuikių giminei. Nelaukite iš mūsų velykaičių. Žodžio ištesėti negalime. Labai atsiprašome.

Tuo laišku visi buvo patenkinti. Bet štai, kai Varnas minkė ir rengėsi užspausti bičių vaško antspaudą, atlėkė zuikutis, lankęs pasakų ir eilių rašymo mokyklą.

— Turiu eilėraštį. Mano pirmutinis darbas. Gal prie laiško prisegti galėtumėt, — nedrąsiai tiesė beržo tošėlę rašytojas zuikutis.

— Valio, valio! — suskambo giria. Visi pritarė, kad eilėraštis būtų prisegamas prie laiško. O eilėraštis buvo toks:

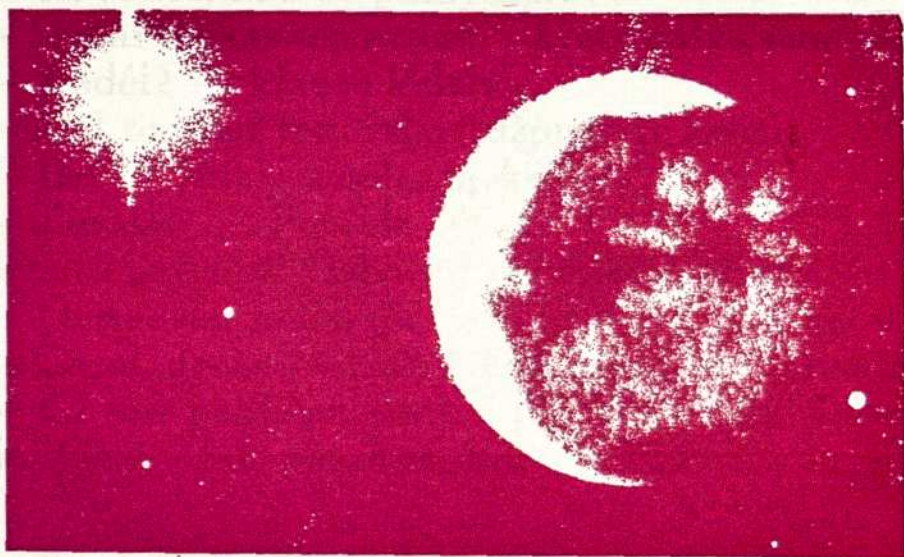
**Kad Velykos būtų gražios,
Velykaičius patys dažot.
Raštą, vašką ištirpinę,
Piešiat ant šilto kiaušinio.
Kad Velykos būtų linksmos,
Visi imkit aštrias plunksnas,
Spilkutes ar adatėles —
Skutinėkit katpėdėles...**

Sėkmės!

Pasirašo: Velykė, Zuikis, visų zuikių Zuikis ir atstovai.

MĖNULIS

Aleksandras Radžius

Visą mielą vakarėlį
žiba apvalus mėnulis.
Tai dangaus langelis mažas,
pro jį regi mus Dievulis.

Regi jis kiekvieną vaiką,
ar gražiai tas elgias, žaidžia,
ar jis mokosi, ar dirba,
ar tik veltui laiką leidžia.

KELIAS Į PAVASARĮ

Karlis Skalbė

Iš latvių kalbos vertė Povilas Gaučys

Spaudai paruošė E. J.

Miškas buvo panašus į maišą, iš kurio biro miltai. Smulkus sniegas sukosi, blaškėsi ir lindo į akis. Galvą nuleidęs, mišku ėjo jaunas keleivis. Staiga jis sustojo, nes išgirdo dejavimą. Keleivis, kurio vardas buvo Gaida, pasisuko. Pasisuko ir pamatė senutę, kuri, iki pažastų įklimpusi į pusnį, niekaip negalėjo išsikapstyti.

Gaida senutę išgelbėjo ir jos surinktų žabų naštelę užsidėjo sau ant pečių.

— Tai šalta! Tai šalta! — trepsėjo ir trynė rankas senutė.

— Šalta, — atsakė jai jaunas keleivis Gaida.

Miške temo. Darėsi nejauku. Toliau trijų žingsnių nieko nesimatė.

— Kas esi ir kur eini? — kalbino senutė ją išgelbėjusį keleivį.

— Mano vardas Gaida, o einu aš ieškoti pavasario. Tik, man rodos, kad aš paklydau...

— Dabar niekas ten neina, — kratė galvą sena moteris.

— Kodėl? — klausė keleivis.

— Dėl to, kad ten dabar užpustyti keliai.

— Bet ar žinai, senele, tą kelią?

— Žinojau... Palauk...

Senutė galvojo. Galvojo, galvojo ir tarė:

— Geriausiai padarysi, jei nueisi į Tylos miestą.

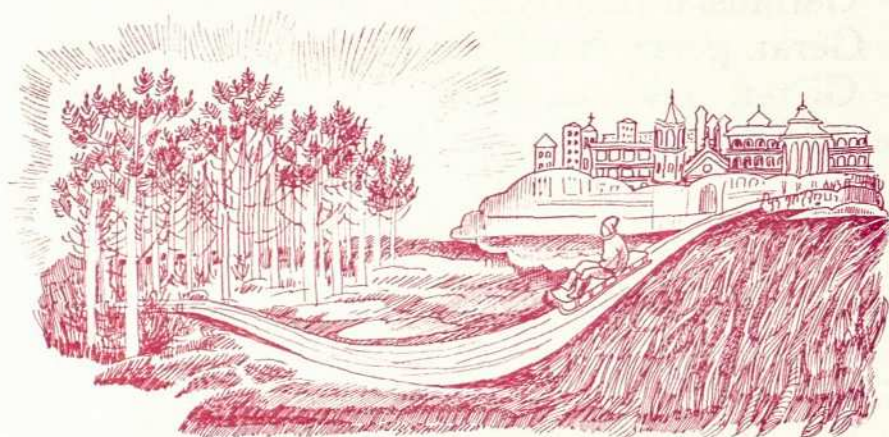
— Gerai, gerai. Nueisiu į Tylos miestą. O kas toliau?

— Gi ten paklausi genio. To, kuris tupi pušies viršūnėje. Genys tau pasakys, kur eiti...

Keleivis Gaida senutę palydėjo iki jos namuko. Pailsėjęs ir prie ugnelės sušilęs, traukė toliau — ieškoti pavasario.

Gana greit jis pasiekė platų kelią, kuriuo ėjo ir važio gana daug žmonių. Visi jie keliavo į vieną pusę... Tylos miestas, į kurį atėjo Gaida, buvo sniego debesyje. Jame buvo pilna žmonių, kurių nė žingsnių, nė kalbos keleiviui išgirsti nepavyko. Tylos miesto namus, bokštus, aikštes ir paminklus dengė sniego danga.

— Tylu, iškilminga, — pamanė sau keleivis. — Bet čia ne miestas! Čia balta pasaka! Šioje vietoje aš neturiu ką veikti... Turiu surasti kelią į pavasarį... Turiu.

Jaunuolis skubėjo. Tylos mieste, nuo balto Užgavėnių kalno jis nusileido rogėmis ir tuoj pasuko į apšarmojusį mišką, kuriame visi medžiai blizgėjo...

Blizgančio miško pušies viršūnėje tupėjo ir senutės jam nurodytas genys. Jis buvo puošnus. Dėvėjo margą fraką, šilkinę liemenę ir raudonas kelnės.

— Ko taip išsipuošei? — paklausė genio nustebęs keleivis Gaida.

— Tai ką, ar nežinai, kad čia dar puotų metas? — atsakė genys.

Keleivis apsižvalgė tiek, kiek tik matė. Miškas tikrai buvo panašus į baltą puotos salę, kurioje degė daugybė didelių ir mažų žiburių ir kurioje, nors ir tylu, buvo nuostabiai iškilminga...

— Pasakyk man, kaip rasti kelią į pavasarį? — paklausė genio jaunas keleivis Gaida.

Tuk-tuk-tuk! Kam tau to kelio ieškoti? Ar gi tu nejauti pavasario alsavimo? Žinai, turiu tau pasakyti, kad tokio kelio tikrai nėra, — paaiškino keleiviui genys.

— Nėra? Kaip tai nėra? — nesuprato keleivis.

— Nėra ir tiek. Bet tu nenusimink. Tu tik taip sau eik ir eik, vis pirmyn ir pirmyn, ir nepajusi kaip pavasaris pats pas tave ateis, — aiškino keleiviui blizgančio miško genys.

Jaunuolis darė taip, kaip jam patarė margaspalvis paukštis. Jis ėjo. Ėjo ir ėjo vis pirmyn... Žerinciose miško aikštelėse atrado Dievo knygos puslapius, kuriuose buvo surašyti tik geri žodžiai. Keleivis juos paskaitė ir jų prasmę suprato...

Saulėto miško aikštelių pasaulyje virpėjo oras ir kilo rūkas. Netrukus keleiviui po kojų nukrito kankorėžis. Jis jį paėmė ir pajuto lengvą saku kvapą.

— Žiemą miške kankorėžiai nekvepia, — suprato keleivis artėjančio pavasario ženklą.

Pavasaris tikrai atėjo. Darėsi šilčiau ir šilčiau. Keleivio veidą glostė malonus vėjelis. Pirmą pavasario gėlę jis užkišo už skrybėlės.

Oras prisipildė garsų ir nerimo. Nerimo buvo tiek daug ir jis buvo toks stiprus, kad net ir malūnininkas, kuris jau senokai buvo miręs, nenurimo kape tol, kol gerasis Dievas, nors ir labai trumpam, jam leido sugrįžti į gyvenimą.

Malūnininkui labai rūpėjo palikta dukra, malūnas ir pinigai, kuriuos jis, niekam nieko nesakęs, buvo pakasęs po medžiu.

— Taupiau savo dukrelei, o dabar ji net nežino, kur aš tą puodą su auksu paslėpiau . . . — jaudinosi ne tik malūnininkas, bet ir jo šaltas bei nejaukus šešėlis.

Savo šešėlį sušildyti norėdamas, malūnininkas nuėjo į aludę. Ten jis atsisėdo kertėje ir laukė. Smuklės šeimininkė jam atnešė alaus ir prašė tuoj apmokėti. Bet vargšas malūnininkas neturėjo pinigų. Kilo triukšmas.

Keleivis Gaida, kuris ten pusryčiavo, sužinojęs triukšmo priežastį, surado kišenėje paskutinį savo pinigą ir užmokėjo už to keisto žmogaus alų.

Greit juodu iš aludės išėjo.

— Kur eini, sūnau? — paklausė malūnininkas.

— Aš? Aš ieškau kelio į pavasarį. Gal žinai?

— Kelio į pavasarį nežinau, bet žinau tą vietą, kur pavasaris sustoja. Eikim. Už tavo gerumą, aš tau tą vietą parodysiu. Tikrai žinau, kad iš ten tu niekada nenorėsi išeiti. Bet skubėkim. Man liko labai mažai laiko, — ragino malūnininkas keleivį.

Jieėjo upės krantu. Ejo irėjo, kol priėjo malūną.

— Čia, — pasakė malūnininkas. — Jei pasibelsi į šias duris, atrasi ne tik pavasarį, bet ir savo laimę. Ir štai, ką aš tau dar pasakysiu, — šnabždėjo į keleivio ausį malūnininkas. — Sode, ketvirtoje eilėje prie kelio, kask prieobelies. Ten rasi puodą su pinigais. Būk laimingas!

Ir paspaudęs jaunuolio ranką, nuėjo.

— Kokia šalta šio keisto žmogaus ranka, — pagalvojo jaunas keleivis Gaida ir atsisuko pažiūrėti, kur tas keistuolis nuėjo. Bet malūnininko nebebuvo...

Jaunuolis pasibeldė į malūnininko nurodytas duris. Jas atidarė nepaprastai graži mergaitė. Ją pamatęs keleivis suprato, kad iš ten niekada nebeišeis.

— Nepažįstamas žmogus sakė tiesą. Tu tikrai labai graži...

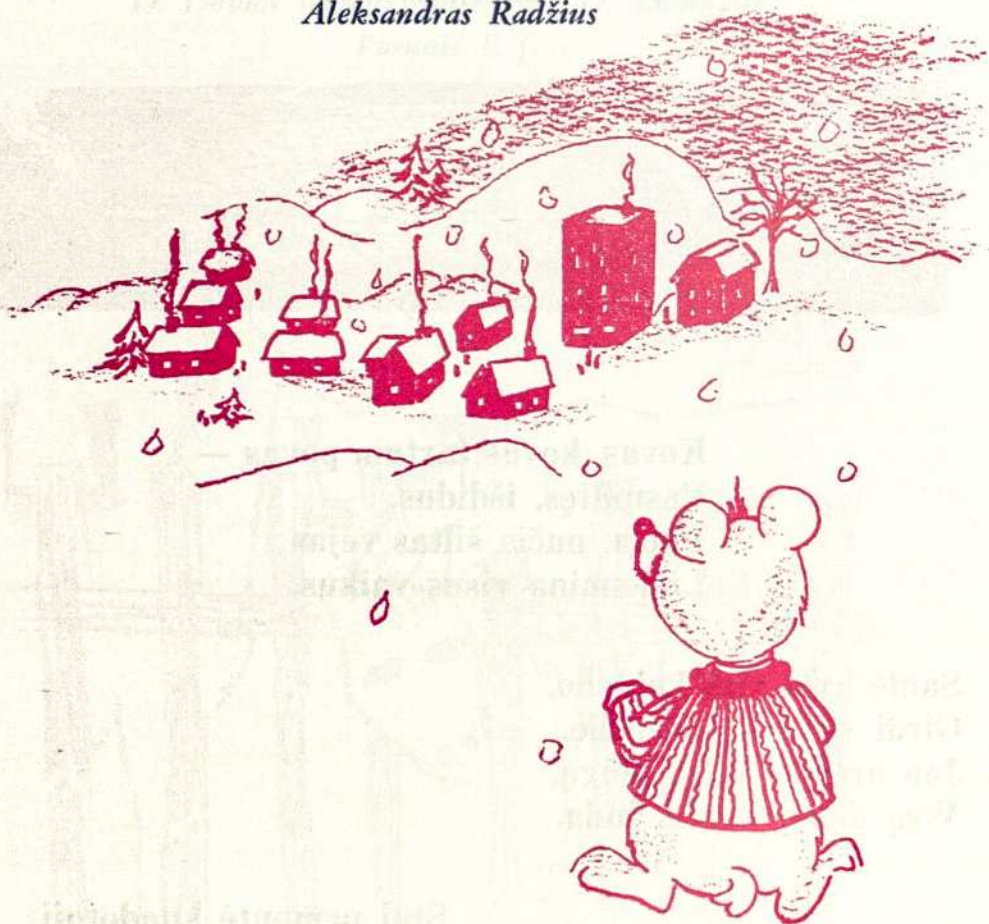

Dabar jis pamatė, kad ievos buvo pilnos žiedų, o pievose skleidėsi daugybė įvairių žiedų. Medžiuose skambėjo paukščių balsai, gi malūno užtvankoje žaidė visi saulės spinduliai.

Blizgančio miško aikštelėse, lyg Dievo knygos puslapiuose, buvo surašyti geri, tikri ir teisingi žodžiai. Pavasarį atradęs, šypsojosi jaunas keleivis Gaida.

NUKRITUSI ŽVAIGŽDĖ

Aleksandras Radžius

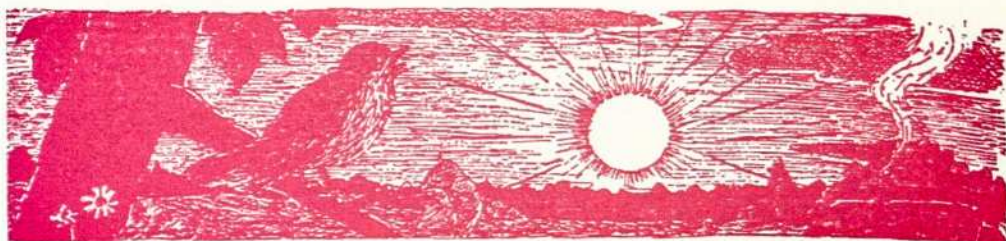
Aš mačiau, viena žvaigždėlė
puolė žemėn nuo dangaus,
gal į vandenį upelio,
gal ant vieškelio lygaus.

Gal ant stogo kur užkrito,
ar ant pievos, ant kalvos,
kai pabusi anksti rytą,
eisiu tuoj ieškoti jos.

O jei kartais ji įkristų
pro langelį pas mane,
kambarėlis tuoj nušvistų,
būtų vėl šviesi diena.

KOVAS LIETUVOJE

Irena Adamonytė

Kovas, kovas tartum povas —
Pasipūtęs, išdidus.
Pučia, pučia šiltas vėjas
Linksmina visus vaikus.

Saulė kyla virš kalnelio,
Girdi vyturio giesmelę.
Jau artojas taiso plūgą,
Visą dieną kruta, juda.

Štai pempūtė kuodotoji
Ant kalnelio atsistojus,
Šaukia, klykia: "Gyvi, gyvi,
Sveikinu visus, kas gyvi!

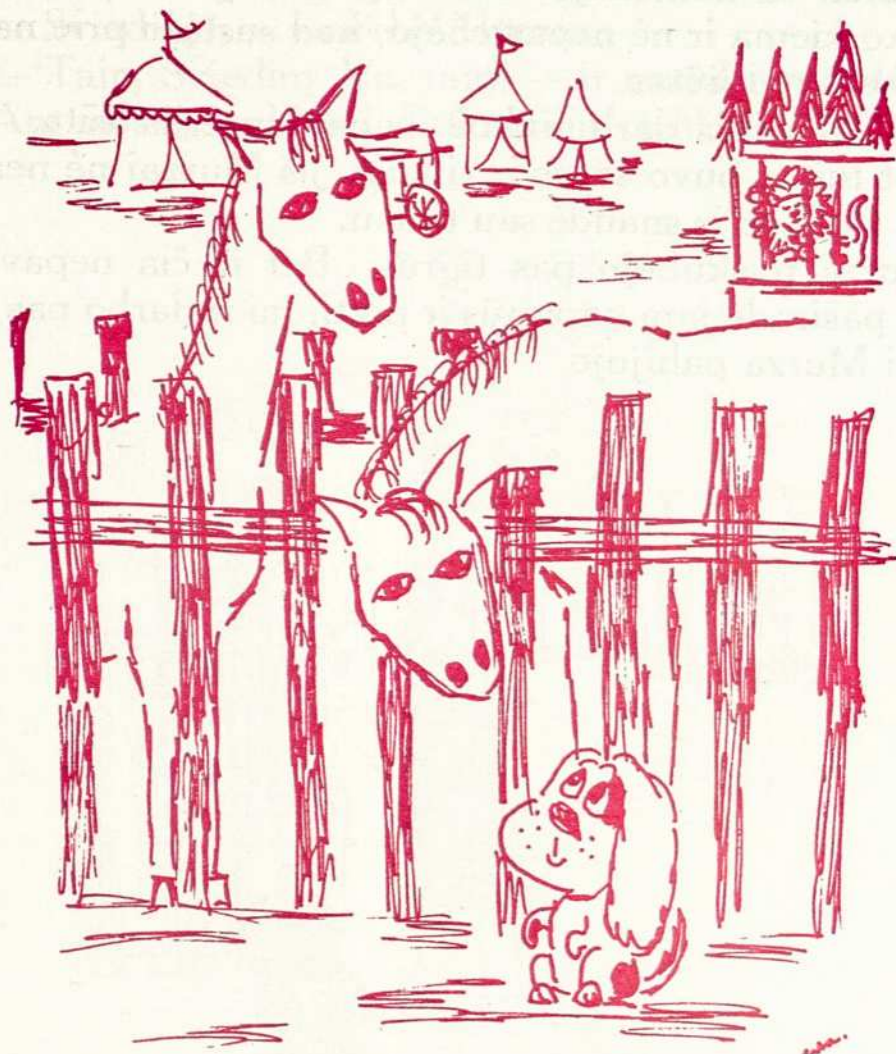
Kojos ilgos balas taško,
Varlės pyksta, greitai slapstos —
Tai garnys toksai smarkus,
Traukia pievom į namus.

Iš po sniego, tarp žolelių,
Štai žibutė galvą kelia.
Pumpurėliai ant šakų
Sprogsta, skleidžias pamažu.

ŠUNIUKAS MURZA CIRKE

D. Dobias sekant, sulietuvino D. Sadūnaitė

Paruošė E. J.

Murza buvo mažas šuniukas, kuris neturėjo namų. Vieną dieną, kai dideli pumpurai suposi medžių šakose, į miestelį, kuriame gyveno Murza, atvažiavo cirkas.

Cirkas šuneliui patiko ir jis pagalvojo, kad būtų labai gerai, jei kartu su cirku galėtų keliauti ir jis. Murza dar ir dar kartą apibėgo cirko palapines.

— Puiku. Įdomu. Au! — pasakė sau Murza. — Čia gal būt pavyks gauti darbo ir man.

Jis nubėgo ten, kur stovėjo arkliai ir paklausė:

— Au! Au, au, au! Gal turite man darbo?

— Turim, turim, kiek tik nori, bet reikia mokėti šokti ant užpakalinių kojų, — atsakė jam arkliai.

Murza to nemokėjo. Nuleidęs galvą, Murza kiceno po cirko kiemą ir nė nepastebėjo, kad sustojo prie narvo, kuriame buvo liūtas.

— Gal reikia darbininko? — paklausė jis liūtą.

Bet liūtas buvo sotus ir tingus. Jis Murzai nė neatsakė, tik žiovavo ir snaudė sau toliau.

Murza nuskubėjo pas tigrus. Bet ir čia nepavyko. Tigrui pasirodė jam neramūs ir pikti, tai ir darbo pas juos prašyti Murza pabijojo.

— Su tokiais neverta nė prasidėti, — pasipurtė Murza ir nubėgo pas ruonius.

Ruoniai buvo linksmi. Jie plaukiojo, nardė ir teliuškavosi. Pamatę Murzą, ruoniai ėmė ploti savo plačiais ir blizgančiais pelėkais ir paklausė, ko jis iš jų nori.

— Noriu darbuotis cirke. Gal jūs turite man darbo?
 — Kodėl ne! Kodėl ne! Gali pradėti tuoj pat. Mums būtų smagu su tavim darbuotis, — plepėjo ruoniai. — Tik tu mums pasakyk, ar moki ridinėti sviedinį.
 — Sviedinį? — nustebo Murza.
 — Taip. Sviedinį. Va, taip, — ir ruoniai parodė kaip. Ant nosies galo sviedinio ridinėti Murza nemokėjo.

— Au! Au, au, au! — palojo Murza ruoniams. — Jūs geri, bet aš prie jūsų netiksiu, — ir nubėgo pas žirafą.
 — Gal turi darbo? Noriu pritapti prie cirko, — kalbino Murza žirafą.
 Žirafa papurtė galvą. Murza suprato, kad ir žirafa darbo jam neturi.
 Darbo gauti nepavyko jam nė pas beždžiones.

— Jei moki valgyti su peiliu ir šakute, — čiauškėjo beždžionės, — tai gerai. Tokių darbininkų mums visuomet trūksta.

Murza nemokėjo...

— Pas meškas! Ten tai tikrai laimėsiu!

Atbėgęs pas meškas, Murza palojo, palojo, pavizgino uodega ir paklausė:

— Gal turite man darbo?

— Jei moki važiuoti dviračiu, tai darbo čia iki valiai, — pasakė jam gana draugiškos meškos.

— Dviračiu? Ne, dviračiu važiuoti aš nemoku. Niekas manęs to nemokė ir kam man to reikia? Aš greitesnis už kiekvieną dviratį, — pyktelėjo Murza.

Murza nuėjo dar ir pas hipopotamą, bet ten darbo buvo tik tam, kas sutiktų visą laiką būti šieną.

Murza nusiminė. Buvo aišku. Pas cirko gyvulius darbo jam nebuvo.

Staiga Murza išgirdo lojimą. Jam pasidarė įdomu ir jis nubėgo pažiūrėti, kur ir kas loja.

Ten, kur Murza nubėgo ir kur lojo labai mažas šuniukas, Murza pamatė juokingą dalyką. Ten, šuniukas, kurio net ir balsas buvo labai plonas, ganė dramblius.

— Ką tu čia darai? — pyko Murza. — Atlindai pas dramblius ir dar loji!

— Lotum ir tu, kad tau taip būtų! Tuos milžinus betvarkydamas baigiu ir gerklę išloti, o suvaldyti jų negaliu ir gana.

— O kam tau juos valdyti? Tegul jie patys valdosi, — mokė šuniuką Murza.

— Ką tu išmanai? Tik be reikalo man šneki! — atlojo Murzai šuniukas. — Aš esu dramblių sargas. Supranti? Tai mano darbas. O dabar dar ta audra! Artėja, kaip pašėlus...

— Tai, kas? Tegul sau artėja! — nenusileido Murza.

— Tai tu apie dramblius nieko neišmanai, — pyko šuniukas.

— Tiek čia to išmanymo ir pas tave. Drambliai yra drambliai ir nėra čia ko apie juos kalbėti.

— Visi žino, kad drambliai baisiai bijo audros. Tik pabūk čia, pamatysi ir pats, — plonu balsiuku, piktai lojo dramblių saugotojas.

Pakilo vėjas. Ėmė žaibuoti, o su pirmuoju griauštinium dingo ir mažasis dramblių sargas. . .

— Jis tos audros labiau bijo nei drambliai, — nustebo Murza. — Po kiekvieno žaibo, ar griauštinio po šiaudais slėptis tai jau nedidelė drąsa, — apie mažąjį šuniuką dar pagalvojo Murza.

Bet audra šėlo ir drambliai nerimo. Nutraukę retežius, pasileido į laukus.

— Ei, tikrai! Su jais menki juokai! — pagalvojo Murza ir nė nepajuto, kaip ėmė bėgioti šen ir ten ir garsiai — labai garsiai, loti.

Murzos nepaprastą lojimą išgirdę, cirko žmonės atbėgo pažiūrėti, kas įvyko. Jie pamatė, kad dramblius gano svetimas, niekada nematytas šuo.

Nei Murzai, nei cirko žmonėms audros metu dramblių suvaldyti nepavyko. Tik po audros, vargais-negalais, drambliai vėl buvo sugražinti į savo vietas.

Į savo vietas sugrižo ne visi drambliai. Cirko žmonės nesurado mažiausiojo drambliuko. Dingo ir Murza.

Ėmė aušti, bet drambliuko nė kvapo... Tik kitą dieną, kai cirkas ruošėsi paradui, alkani ir baisiai purvini, prie cirko palapinės atsirado ir Murza su drambliuku.

— Žiūrėkite, Murza surado drambliuką, — džiaugėsi cirko žmonės. — Puikus šuo. Jei ne jis, tai drambliuko nebematytume, — gyrė Murzą cirko žmonės.

Drambliuką ir Murzą tuoj išmaudė, pamaitino ir įrikiavo į cirko parą.

Nuo to laiko Murza pasidarė dramblių saugotoju. Jam sekėsi. Drambliai jo klausė, o žmonės už gerą darbą jį mylėjo.

Cirkas tapo Murzos namais, kuriuose jis, nors ir sunkiai dirbdamas, buvo laimingas.

MŪSŲ KŪRYBA

VELYKOS LIETUVOJE

Velykos Lietuvoje buvo švenčiamos labai iškilmingai. Tai linksmiausia šventė visuose metuose. Jau Didįjį Kėtvirtadienį Lietuvos žmonės rinkdavosi į savo parapijų šventoves paminėti Kristaus kančią ir mirtį ant kryžiaus. Tačiau iškilmingiausias buvo sekmadienis, Prisikėlimo rytas. Tada minios žmonių eidavo procesijose apie bažnyčias su giesmėmis ir būgnais. Taip jie minėdavo Kristaus prisikėlimą iš numirusių.

Birutė Tumosaitė, 9 m.

London, Kanada

MARGUČIŲ KONKURSAS

Prieš Velykas žmonės Lietuvoje dažo margučius. Čia Kanadoje mes, lietuvių vaikai, irgi dažom margučius. Turime konkursą. Visi mokiniai turi atnešti po vieną, savo rankom dažytą margutį. Mes visi sueinam į vieną kambarį ir ten laukiam mokytojų. Kai mokytojai ateina, jie sudeda vaikų atneštus kiaušinius ant vieno stalo. Tada jie apžiūri, ar kiaušiniai nėra sutrūkę ir kokios jų spalvos bei raštai, kiek darbo įdėta juos puošiant. Dažniausiai premijos dalinamos už keturis geriausius ir gražiausius margučius.

Marija Kanopskaitė, 10 m.

London, Kanada

VELYKOS ARTI

Viena savaitė tebeliko iki mūsų Velykų atostogų. Mes dabar visi matome, kad Velykos jau labai arti. Mūsų visa šeima ruošiasi šiai garbingai šventei. Neužilgo pradėsime dažyti margučius ir siuntinėti velykinius sveikinimus. Atėjus Velykų dienai, valgom skanius valgius, kuriuos mamytė iškepė. Man ypač patinka jos skanus kalakutas. Velykų rytą visi esam laimingi. Bažnyčia pilna žmonių. Visi sveikinasi, vienas kitam linki linksmų Velykų. Man Velykos yra labai džiugi ir graži šventė. Kasmet jų labai laikiu.

Gina Ginčauskaitė, 13 m.

Toronto, Kanada

DĖMESIO! DĖMESIO!

Ar jau sugalvojai, ką pieši "Eglutės" piešinių parodai? Toje parodoje bus lietuvių vaikų piešiniai iš viso pasaulio. Atsiųsk "Eglutei" savo geriausią piešinį. Gali piešti, kas tau labiausiai patinka. Pridėk savo vardą, pavardę, amžių ir antrašą. Jau laikas galvoti. Piešinius reikia atsiųsti iki š.m. birželio 15-tos, o paroda bus Čikagoje, spalio 17-26 dienomis.

